

Arrest

nr. 99 332 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (R.D.C.) nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen zijnde de activering van zijn vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot terugdrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2013 om 8 u 30 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. KIANA TANGOMBO verschijnt en van advocaat L. SEMENIUK *loco* advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die van Congolese nationaliteit (DRC) verklaart te zijn, wordt op 9 maart 2013 in de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de met grenscontrole belaste overheden.

Op 9 maart 2013 wordt aan de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing tot teruggedrijving ter kennis gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) Op 09/03/2013 om uur, aan de grensdoorlaatpost nationale luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, (...) de heer / mevrouw :
naam (...) voornaam (...)
geboren (...) geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...] houder van het document paspoort nummer (...)
afgegeven te Minafett op : 28/09/2012
houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Italië te Kinshasa
geldig van 08/03/2013 tot 07/04/2013
voor een duur van 15 dagen, met het oog op : Turismo
afkomstig uit Kinshasa met vliegtuig-vluchtnummer: SN358
op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar Italië te reizen om Rome te gaan bezoeken.
Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Rome, Italië blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie) en kan zijn reisplannen op geen enkele manier toelichten. Betrokkene heeft een hotelreservatie voor het hotel “Regia” in Rome waaruit blijkt dat betrokkene een kamer op de vrouwenafdeling heeft gereserveerd en ook hieromtrent kan hij geen uitleg verschaffen .
Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd :
(...)”*

Op 9 maart 2013 wordt aan de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing houdende de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is in casu het Nederlands.

2.2. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de

vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering tot voorlopige maatregelen in zoverre deze betrekking heeft op deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op.

Artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen.”

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij op 13 maart 2013, eveneens bij tussenkomst van advocaat T. KIANA TANGOMBO, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot terugdrijving. Deze vordering werd door de Raad bij arrest nr. 98 900 van 14 maart 2013 verworpen. Hierbij werd geoordeeld dat het eerste middel dat door verzoekende partij werd aangevoerd betreffende de schending van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van talen in bestuurszaken, niet ernstig is, alsook dat verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Aldus dient vastgesteld te worden dat er reeds uitspraak werd gedaan over de vordering tot schorsing die door verzoekende partij werd ingediend en kan verzoekende partij wat betreft deze vordering tot schorsing geen voorlopige maatregelen meer vorderen.

In zoverre verzoekende partij bij wijze van voorlopige maatregelen de activering vordert van de vordering tot schorsing die volgens zijn verklaringen op 18 maart 2013 werd ingediend, dient de Raad vast te stellen dat er tot op heden nog geen vordering tot schorsing op naam van verzoekende partij bekend is bij de Raad. Verzoekende partij voegt weliswaar een kopie toe van dergelijke vordering aan haar verzoekschrift, doch laat na het bewijs van aangetekende zending toe te voegen, zodat het voor de Raad onmogelijk na te gaan is of de beweerde vordering reeds aan de Raad werd toegezonden.

Ongeacht deze vaststelling dient de Raad op te merken dat artikel 39/82 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat er nog een vordering tot schorsing wordt ingediend nadat verzoekende partij er zelf voor geopteerd heeft om te kiezen voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en deze vordering werd verworpen.

Immers bepaalt artikel 39/82 van de vreemdelingenwet wat volgt:

(...)

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.

(...)"

Zoals voormeld werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen omdat het eerste middel dat door verzoekende partij werd aangevoerd betreffende de schending van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van talen in bestuurszaken, niet ernstig is, alsook omdat verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Bijgevolg kon verzoekende partij niet meer op ontvankelijke wijze nog een opeenvolgende vordering tot schorsing indienen, waardoor verzoekende partij evenmin op ontvankelijke wijze de activering kan vorderen van deze niet ontvankelijke vordering tot schorsing bij wijze van voorlopige maatregelen.

In de aangegeven mate is de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen niet ontvankelijk.

Daar waar verzoekende partij de nietigverklaring vordert van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2013 tot terughrijving, bij wijze van voorlopige maatregelen, wijst de Raad er op dat de vreemdelingenwet geen mogelijkheid biedt om een beroep tot nietigverklaring te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen.

Ook op dit punt is de voorliggende vordering niet ontvankelijk.

3.2. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) luidt verder als volgt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
[...]"

Uit voormelde wettelijke bepaling volgt dat de verzoekende partij die via de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid haar reeds hangende vordering tot schorsing versneld wenst te activeren, het uiterst dringend karakter van haar vordering dient aan te tonen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van deze procedure waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de snelle behandeling duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij op 9 maart 2013 ter kennis werd gebracht. Op diezelfde werd ten aanzien van de verzoekende partij ook een beslissing tot vasthouding genomen. Er dient aldus te worden aangenomen dat sinds 9 maart 2013 – gelet op de vasthouding van verzoekende partij – de tenuitvoerlegging van de aangevochten verwijderingsmaatregel reeds imminent was en op elk ogenblik kon worden doorgevoerd. Deze imminentie was de verzoekende partij meer dan goed gekend vermits zij op 13 maart 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende. Niettegenstaande voormelde gegevens opteerde verzoekende partij op 20 maart 2013, althans naar haar zeggen na het indienen van een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, voor het indienen van een verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat zo de verklaring van verzoekende partij dat zij een gewone vordering tot schorsing zou hebben ingediend kan worden aangenomen, deze vordering hoe dan ook niet ontvankelijk is, zodat verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze voorlopige maatregelen kon vorderen. Deze onontvankelijkheid wijst erop dat de verzoekende partij, teneinde een tweede repatriëringspoging tegen te houden, verkiest de wettelijke bestaande procedures te misbuiken.

In casu is de Raad van oordeel dat de dringende noodzakelijkheid niet voorhanden is.

4. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid

worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

Zoals uit de bespreking hoger blijkt werd er tegen dezelfde eerste bestreden beslissing al een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd afgewezen. Desalniettemin verkiest de verzoekende partij een tweede maal eenzelfde resultaat te verkrijgen via het indienen van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en dit op laattijdige wijze.

Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier is de repatriëring van verzoekende partij voorzien op 21 maart 2013 om 10u20. Op 20 november 2013 om 14u35 ontvangt de Raad onderhavig verzoekschrift, dat identiek is aan het verzoekschrift van 13 maart 2013. Gelet op de vaststellingen dat verzoekende partij net voor haar repatriëring opnieuw hetzelfde verzoekschrift indient dat gelet op bovenstaande bespreking manifest onontvankelijk is om meerdere redenen, kan onderhavig beroep wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep zodat het past daartoe partijen de gelegenheid te geven hun standpunt te kennen te geven ter terechtzitting op donderdag 28 maart 2013 om 10 uur.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De terechtzitting zoals bedoeld bij artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald op donderdag 28 maart tweeduizenddertien om 10 u 30.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één en twintig maart twee duizend en dertien door:

mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU